

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ

Εσωτερικού :

Ετήσια . . . . . δρ. 4.00
 Εξαμήνιος . . . . . " 2.50
 Τριμηνιος . . . . . " 1.50

Εξωτερικού :

Ετήσια . . . . . δρ. 5.50
 Εξαμήνιος . . . . . " 3.90
 Τριμηνιος . . . . . " 2.00

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Τιμή φύλλον λ. 10 || Έν Αθήναις τῆ 15 Ἀπριλίου 1912 || Έτος Α΄.— Ἀριθμὸς 14

Η ΨΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Όταν ὁμως ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐξεπλάγη ὅπου τὸ εὔρεν ἐκεῖ, παραπλεύρως εἰς τὸ κρεβάτι του. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ μὴ τὸ κάμῃ γνωστόν, διότι αἱ θυγατέρες του θὰ ἠθελόν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πόλιν καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ εἰς τὴν ἔσοχὴν, ἀλλὰ ἐνεπιταύθη τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Ψωραίαν. Τῆς εἶπε μάλιστα ὅτι πρὸ ἑλίγου ἦλθον δύο νέοι καλῶν οἰκογενειῶν καὶ ἐζήτησαν τὸς ἀδελφάς της. Ἡ Ψωραία παρεκάλεσε τὸν πατέρα της νὰ

τὰς ὑπανδρῶσιν, διότι ἠγάπα πολὺ τὰς ἀδελφάς της καίτοι αὐταὶ δὲν τὴν ἐχῶνευον.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ἡ Ψωραία διὰ νὰ τὴν φάγῃ τὸ Τέρας. "Όταν ἡ Ψωραία ἀνέβη εἰς τὸ ἄλογον διὰ νὰ φύγῃ αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἔτριψαν τὰ μάτια των μὲ κρεμμύδι διὰ νὰ δακρῶσουν, οἱ ἀδελφοὶ τῆς ὁμως καὶ ὁ πατέρας της ἐκλαίον μὲ τὴν καρδιάν των. Μόνον ἡ Ψωραία δὲν ἐκλαίει διὰ νὰ μὴ

ἐμπρὸς των τὸ Τέρας. Ἡ Ψωραία μόλις εἶδε τὴν ἀπαισιὰν ὄψιν του ἀνετρίχιασεν ὁ ἔμπορος ἔτρεψε. Τὸ Τέρας τοὺς ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα, ἐὰν ἔκαμαν καλὸ ταξίδι, ἐὰν εἶναι κουρασμένοι, ἐὰν ἔφαγον καλὰ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Αὐτοὶ τοῦ ἀπήντησαν περιττοὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

— *Ἐλοθε πολὺ εὐγενεῖς, τοὺς λέγει τὸ Τέρας, σὰς εἶμαι ἐπιχρεὸς καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Σεῖς, καλὸ ἄνθρωπε, λέγει ἀποτεινόμενον πρὸς τὸν ἔμπορον, ἠμπορεῖτε νὰ ἀναχωρήσητε τὸ πρῶν.*

— *Χαῖρε Ψωραία!*
 — *Χαῖρε Τέρας!*

Καὶ τὸ Τέρας ἀπεσύρθη.
 — "Α, κόρη μου, λέγει ὁ ἔμπορος, εἶμαι ἡμιθανὴς ἀπὸ τὸν τρόμον μου, δὲν φεύγω! δὲν σ' ἀφήνω ἐδῶ μόνην!

— "Όχι, θὰ φύγῃς, τοῦ λέγει μὲ ἐπιμονὴν ἡ Ψωραία. Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! Ἴσως ὁ πολυεὐσπλαγχνος μὲ λυπηθῇ!

Καὶ οἱ δύο ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ κοιμηθῶν.

Καίτοι δὲν ἠμπόρουν νὰ κλείσουν μάτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι θὰ τοὺς ἐκλεψεν ὄλιγον ὁ ὕπνος, διότι ἡ Ψωραία εἶδε τὸ ἔλεος ἐνείρον: Εἶδεν ὅτι παρουσιάσθη ἐμπρὸς της μίᾳ γυναίκα, ἡ ὅποια τῆς εἶπεν: *Ἐγώ εἰμι εὐχαριστήμη ἀπὸ τὴν καλὴν σου καρδίᾳ, Ψωραία, ἡ γενναία πράξις σου νὰ θυσιάσῃς τὴν ζωὴν σου διὰ τὸν πατέρα σου θὰ ἀνταμειωθῇ.*

Χαῖρε λοιπὸν Ψωραία! Καὶ τὸ Τέρας ἐξέρχεται τῆς αἰδοῦσης καταλυμένην.

Βλέπει μέσα εἰς ἕνα μαγικὸν καθρέπτην τὸν πατέρα της καὶ τὰς ἀδελφάς της.

αὐτὴν τὴν λυπὴν των.

"Ο ἔμπορος ἔφθασε μὲ τὴν Ψωραίαν εἰς τὸ Παλάτι τὴν νύκτα ἦτο δὲ δλοφώτιστον ὅπως τὴν πρώτην φορὰν. Εἰσῆλθον εἰς τὴν σάλαν καὶ εὔρον ἐπάνω εἰς μίαν τράπεζαν, μεγαλοπρεπῶς ἐστολισμένην μὲ ἀνθῆ, φαγητὸν μὲ σερβίτσια διὰ δύο ἀνθρώπων. "Ο ἔμπορος δὲν εἶχεν ὄρεϊν νὰ φάγῃ ἡ Ψωραία ἔκοιμε τὴν καλοδιάθετον διὰ νὰ κάμῃ τὸν πατέρα της νὰ φάγῃ ἤρχισε δὲ νὰ τὸν σερβίρῃ πότε ἀπὸ τὸ ἕνα φαγητὸν καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐνῶ μέσα της ἔλεγε βλέπουσα τὴν πολυτέλειαν τῶν φαγητῶν: *τὸ Τέρας πρὶν μὲ φάγῃ φαίνεται δεῖ θέλει πρῶτον νὰ μὲ παρήσῃ.*

Μόλις ἔφαγον, ἀκούεται ἕνας φοβερός θόρυβος καὶ ὅλο τὸ Παλάτι ἐκινεῖτο ὡς νὰ ἐγένετο σεισμός. Ἐξαφνα παρουσιάζεται

Ἡ Ψωραία διηγῆθη τὸ πρῶν τὸ ὄνειρον αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα της, ὁ ὅποιος, καίτοι παρηγορήθη ὄλιγον, δὲν ἠμπόρουν νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ ριῆν φωνές, ὅταν μετ' ὄλιγον τὴν ἐνηγκαλίσθη διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ.

"Όταν ἀνεχώρησεν, ἡ Ψωραία ἐκάθησεν εἰς μίαν πολυθρόναν μέσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ ἐκλαίεν. Ἐκλαψε, ἐκλαψε, μέχρις ὅτου ἐκουράσθη. Ἐπειτα ἀφού ἔκαμε τὴν προσευχὴν της, ἐνεθάρρυνε τὸν ἑαυτὸν της: *Ἄς πάθω δεῖ θέλει ὁ Θεός, εἶπε καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά της.* Ἐπροχώρησεν ὄλιγον καὶ ἐξῆλθεν τῆς αἰθούσης εἰς ἕνα μέγαν διάδρομον. "Όποια ὁμως ἐκπλήξις τὴν ἐπερίμενον ἐδῶ ὅταν εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου μίαν ὄψαν ἀπὸ πολῦτιμον ὄβλον μὲ γράμματα: **Διαμέρισμα τῆς Ψωραίας.** Ἀνοίγει μὲ ἀνυ-

πομνησάν την θύραν αυτήν και εισέρχεται εις μίαν άπέραντον αίθουσαν. Τόσον μεγάλη ήτο ή μεγαλοπρέπεια και ό πλούτος της αίθουσας αυτής, όπου ή Ξωραία τά έχασεν. Η μία άπέραντος πλευρά της αίθουσας ήτο όλη Βιβλιοθήκη, με όλόχρυσα βιβλία. Ένα πιάνο και άπειρα μουσικά τεμάχια έπάνω εις κομψόν τραπέζι εύρίσκοντο εις ένα άλλο μέρος.

Η Ξωραία έπήρε θάρρος. Δέν θά σκέπτεται νά με φάγη γρήγορα τό Τέρας, ειπε μέσα της, γι' αυτό έφερεν όλα αυτά τά πράγματα εδώ. Στρέφει τό βλέμμα της προς τους τοίχους της αίθουσας και βλέπει γραμμένα με όλόχρυσα γράμματα: **Διάτάξαι ό, τι έπιθυμάτε. Έδώ είθε κυρία και βασίλισσα!**

Άλλοίμονον! λέγει ή Ξωραία, μηχανικώς δέν έπιθυμώ τίποτε άλλο, παρά μόνον νά ίδω τόν πατέρα μου! Πόσον όμως έξεπλάγη μόλις έπесе τό βλέμμα της μέσα εις ένα κρυστάλλινον καθρέπτην. Βλέπει μέσα εις αυτόν τό σπιτι της και τόν πατέρα της, όπου έφθανε, με τό κεφάλι σκυμμένο και τό πρόσωπον λυπημένο. Αί άδελφαι της ήσαν έμπρός του και ή Έλον όπου προσεποιούντο τόν λυπημένον, ή χαρά ήτο ζωγραφισμένη στό πρόσωπόν των, διά τό χάσιμον της άδελφής των.

Μετά μίαν στιγμήν, όπου όλα αυτά έγιναν άφαντα από τόν καθρέπτην, ή Ξωραία εισέκθη ότι τό Τέρας είχε καλά αισθήματα και ότι δέν έπρεπε νά τό φοβήται.

Τό μεσημέρι ή Ξωραία όρθηκε τό τραπέζι στρωμένον και κατά τό φαγητόν της έπαινούε μουσική, καίτοι δέν έδλεπε τίποτε.

Τό βράδυ, όταν εκάθησε πάλιν νά φάγη, ήκουσε τόν θόρυβον όπου έκαμε τό Τέρας και δέν ήμπόρεσε νά συγκρατηθή από του νά μη άνατριχιάση.

— Ξωραία, της λέγει τό Τέρας, μου έπιτρέπετε νά σας κυττάω όπου θά τρώγετε;

— Είθε κύριος, του άπαντά ή Ξωραία τρέμουσα

— Όχι! λέγει τό Τέρας. Δέν υπάρχει άλλος κύριος εδώ, ειμή μόνον Σύ! Δέν έχετε, παρά νά με διατάξετε νά φύγω, εάν σας στενοχωρώ! Είπετέ μου, Ξωραία, δέν μ' εύρίσκετε άσχημον;

— Είθε άσχημος είναι άληθής, λέγει ή Ξωραία, δέν ήμπορώ νά ειπω ψέμμα, αλλά νομιμώ ότι είθε πολύ καλός.

— Έχετε δίκαιον, λέγει πάλιν τό Τέρας, άλλ' εκτός του ότι είμαι άσχημος είμαι και βλάκας. Είσεύρω καλά ότι είμαι ένα τέρας.

— Δέν είναι τέρας, επανέλασεν ή Ξωραία, ένας πού εννοεί ότι δέν έχει μυαλό. Ένας βλάξ δέν τό αισθάνεται αυτό.

— Φάγε λοιπόν Ξωραία, της λέγει τό Τέρας, και προσπάθησε νά μη στενοχωρησαι στό σπιτι σου, διότι όλα εδώ είναι ιδικά σου και θά στενοχωρηθώ πολύ, αν σε ίδω λυπημένην.

— Είθε πολύ καλός, λέγει ή Ξωραία. Όμολογώ ότι είμαι πολύ εύχρηστημένη από την καρδιά σας και όταν σκέπτομαι αυτό δέν μου φαίνεσθε πολύ άσχημος.

— Ό! δέσποινα, ναι, έχω καλή καρδιά, αλλά είμαι τέρας.

— Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, λέγει ή Ξωραία, οι όποιοι καίτοι φαίνονται ώραϊοι, είναι τερατωδέστατοι. Προτιμότερον ένα τέρας με καρδιά σαν την ιδικήν σου, από ένα ώραϊον άνθρωπον με καρδιά κακήν και διεφθαρμένην.

(Έπεται τό τέλος)

σχεδόν συγχρόνως ή πυρκαϊά αναφθείσασ εις τρία ή τέσσαρα μέρη έμυκάτο άπειλητική.

— Δ' Άλτερός! δ' Άλτερός! ισί (εδώ!) ήκούσθη φωνή γαλλιστι. Ο Ίωάννης έστράφη έτοιμος νά βοηθήση τόν συμπατριώτην του όστις του έφώναζεν. Είς μικρόν απόστασιν διέκρινε τόν συνταγματάρχην Ρεϊμπό με δύο άλλους Γάλλους.

— Έλα γρήγορα, Ίωάννη, του λέγει ό συνταγματάρχης. Άνελάυφα μίαν Τουρκικήν οικίαν άνέπαρον με πτωχάς γυναίκας, αι όποιαι ούδύρονται και αι όποιαι με ίκέτευσαν. . . Είναι συσπειρομένοι με 7 παιδάκια και ένα γέροντα εις τό πλέον σκοτεινόν δωμάτιον! Βοήθησε με νά σώσω τά ταλαίπωρα ταυτά πλάσματα από τό μαχαίρι τών Κακαούλιδων(1).

Χωρίς νά ζητήση περισσοτέρας εξηγήσεις, γνωρίζων ποιός άγριότητος φοικτος ήσαν ίκανοί νά διαπραΰσωσιν οι Κακαούλιδες, ό Ίωάννης έσπευσε νά ακολουθήση τόν συνταγματάρχην.

Μετά τινά λεπτά, οι τέσσαρες ίππείς είχον εθάσει εις δρόμον άπόκεντρον. Ένθ' όμως έστρεφον την γωνίαν ό συνταγματάρχης άνέκραξε πλήρης όργης και άγανακτήσεως.

— Είναι άργά! Ό! τους άθλήτους! Και με τό χέρι έδειξε μίαν οικίαν πρό της όποιás εις Μανιάτης ανεφάνη με την φουσανέλλαν αίματοβαρή και με τό γιαταγάνι του εις τό χέρι.

— Ίνιγομαι, κύριε Συνταγματάρχα, από άγανάκτησιν και άηδϊαν, ανεφώνησεν ό δ' Άλτερός. Θά υπάγω νά εύρω τους ιδικούς μου άμέσως εκεί όπου τους άφήκα και θά επανέλθω διά νά δώσω ένα μάθημα εις τους Κακαούλιδες και άς ειπη και ό Ίψηλάντης ό, τι θέλει.

Και σφίγγων ό Ίωάννης τας χείρας τών συμπατριωτών του άτήληθε. Διέτρεξε καλπάζων πολλές όδούς, τας μέν

έρημους ζώντων και πεπληρωμένας νεκρών, τας δε παρανάλωμα άπαίσιον του πυρός, της σφαγής, της λεηλασίας, της αρπαγής. Διέκρινε άγέλην όλόκληρον τρέμουσαν γυναικών εξαλλων, τό χαρμί όλόκληρον του Κουρσήδ Πασά εις τό βάθος ενός κήπου, φυλαττομένου από τους αίματοβαρείς Μανιάτας. Έν απλοϋν σχηνίον έχώριζεν αυτό από τό περίεργον πλήθος, τό όποϊον συνωθετό πυκνόν και άπειλητικόν περίεξ του. Τέλος εξήλθεν της Τριπολιτιδος και άσίνων βαθίν αναστεναγμόν επροχώρησεν εύχαριστημένος προς βορράν επί της όδου της Μαντινείας.

Ητο ήδη νύξ και υπό τόν άστερόεντα ουρανόν ό δρόμος ένώπιόν του εφωτίζετο ως έν πλήρη ήμέρα από τας λάμψεις της πυρκαϊάς, ή όποία έτροφοδοτεϊτο διαρκώς, όταν δύο σφίγγματα τόν έκαμαν νά σταματήσει τόν ίππον του και νά άπαντήση διά του ίδιου συνθήματος.

(1) Κακαούλιδες—καίοιοι κακών βουδών: κακοβούνιοι και κατά παραφθοράν κακοβούλιο—κακοβούλιδες, καλαβούλιδες

Μετά τινά λεπτά έφθανε τους συντρόφους του έστρατοπεδευμένους εκεί που και παρατήρει μακράν τας φλόγας, αι όποιαι άνήρχοντο εις τόν ουρανόν. Και άγανακτισμένος και ώργισμένος διηγήθη εις τους φίλους του ό, τι είδεν. Όταν όμως έτελειώσιν, όποια ή έκπληξις του, όταν είδεν ότι όχι μόνον τά παλληκάρια του, αλλά και ό Μάρκος και ή Μύρτω δέν εφαινοντο συμμεριζόμενοι τας ιδέας του.

Προσβλήθεις ό δ' Άλτερός έν της σιωπής των, ήρώτησεν έν άγανακτήσει.

— Δέν είθε λοιπόν της γνώμης μου; Τότε ή Μύρτω έγχειρομένη έλαβεν αυτόν από τό χέρι, τόν ώδήγησεν εις απόστασιν όλίγων μέτρων από εκεί και δεικνύουσα εις αυτόν ένα κόιλωμα, τό όποϊον εύρίσκειτο εκεί, ειπε.

— Παρατηρήσατε! Έπιφώνημα φρίκης άνήλθεν εις τόν λάρυγγά του. Υπό την ερυθράν αντανάκλασιν της πυρκαϊάς είδε την γην κεκαλυμμένην από άκρου εις άκρον από ανθρωπίλους σκελετούς

Υπό την αντανάκλασιν της πυρκαϊάς είδε την γην κεκαλυμμένην από ανθρωπίλους σκελετούς.

άνδρών γυναικών και παιδων τών μέν επί τών δε εις συμπλέγματα σπαρακτικά, τά όποια εφάνερον την άγωνίαν του θανάτου, την φρίκην της σφαγής, της εκτελεσθείσης ψυχρώς από δημίους άνευ οίκτου.

Φρίκη κατέλαβε τόν Ίωάννην.

Και ή Μύρτω με φωνήν έπιβλητικήν του λέγει.

— Αυτοί είναι οι Χριστιανοί κάτοικοι της Τροπολιτιδας. Κατά τας πρώτας ήμέρας της πολιτείας ό Κουρσήδ πασάς τους ώδήγησεν εδώ και τους έσφαξε σαν άρνιά. Άπέθανον ως μάστιγες διά την Πατρίδα, και από μηνών είναι εκεί υπό τόν γαλανόν ουρανόν και κοιμώνται άνευ τάφου, άναμένοντες την εκδίκησιν!

Νικημένος, πρό του τραγικού εκείνου θεάματος, ό Ίωάννης έκυψε την κεφαλήν, χωρίς νά εύρίσκη λέξιν νά ειπη,

αισθανόμενος τά δάκρυα νά άνέρχωνται εις τους οφθαλμούς του. Και πλησίον του Ισταμένη ή Μύρτω με την χείρα τεταμένη προς την κόλασιν εκείνην ου θανάτου και της φρίκης, επανέλαβε με τόνον ξηρόν.

— Οι άδελφοί μας φονεύουν εκεί κάτω. . . Φονεύουν τους νέους, τους γέροντας, τά παιδία, τας γυναίκας, τους πάντας. . . Έγουν δίκαιον. . . Οφθαλμν άντι οφθαλμού! . . . Οι Μανιάται μου εφαρμόζουν τό Κοράνιον τών Τούρκων. Άποπλύνουν, σήμεραν, τό αίσχος τεσσάρων αιώνων δουλείας. . .

VI ΤΑ ΚΑΚΟΠΟΙΑ ΟΡΝΕ ΤΗΣ ΣΥΜΦΑΛΙΑΣ

— Άς τραβήξωμε προς την Άθήνα, αφού εδώ δέν υπάρχουν πλέον Τούρκοι διά νά πολεμήσωμεν, λέγει ό Μάρκος.

Και περι την χαραυγήν τό μικρόν απόσπασμα με τά 40 περίπου παλληκάρια του, συμπεριλαμβανομένων και τών Γάλλων του Ίωάννου, εισχώρησεν έριππον εις τά μονοπάτια τών βουνών, τά όποια ώδηγοϋν προς την Στυμφαλίαν. (Άκολουθεί)

Ο ΣΕΡΠΟΚ ΧΟΛΜΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τι διάβολο! ψιθυρίζει ο αστυνομικός, έχω ξέφυγε από καλή ανατροφή, όταν ξεφυγούν ένα άνθρωπον από τον ύπνον του, αν δεν του ζητούν συγγνώμη, τουλάχιστον κλείουν την θύραν.

Αφού η καμπίνα εκλείσθη ο Μπού Λόμς Τάκλ κοιμάται εκ νέου, με το ηλεκτρικόν όμως αναμμένον... προφύλαξις άνωφελής, διότι ο σερ Χάρου Κόττ Κόντακ ούτε το έσκέφθη να επανέλθη την ιδίαν νύκτα.

Από το άλλο μέρος η έπιτεθείσα γυνή αφού έφθασεν εις την καμπίναν της κλειδώνεται και αφού έρριψε το μαχαίρι, το όποιον της έφάνη άχρηστον, άρκεϊται να ψιθυρίση.

— Αυτό δεν το περίμενα... Άλλά και σν μη με περιμένης Μπού Λόμς Τάκλ... Έχω άλλον τρόπον ενεργείας... Χά! Χά! Χά!

Αίφνιδίως μέσα εις δλόκληρον το άτμόπλοιον ένας χειμαρος άκατάκταστος και δρημητικός έπειλθε κάμων τοός κοιμομένους έπιβάτας να έγερθοϋν τρομαγμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

Η μεγάλη και άπροσδοκίως ύελλα ή ένσκήψασα καθήν ώραν όλοι εδρόσκοντο εις τās αναπαντιάς του Μορφέως άγκάλας, κάμνει τοός ταξειδιώτας να πηδώσιν έντρομοι, διότι εκ του ύπνου μέλλουσι να εισέλθωσι εις τόν θάνατον. Ημίγυμνοι, κρουγίζοντες, κλαίοντες, τρέχουσι έδω και εκεί, διότι τά άναφθέντα κατά διαταγήν του πλοιούχου ήλεκτρικά παρουσιάζουν πρό των όφθαλμών των ύπερφύηλα κύματα μυκώμενα δαιμονωδώς!...

Το να θελήσωμεν να περιγράψωμεν την σύγχυσιν και τās άπεγνωσμένας προσπαθείας των ταξειδιωτών, θα ήτο τρέλλια...

Διά φωνής στένωτος ο γέρο-λύκος διατάσσει: — Όλοι πετάξατε τās άποσκευάς σας διά να έλαφρυνθή το πλοιον. Θα έχη να κάμη με έμε εκείνος ο όποιος κατά κακήν του τύχην ήθελε παρακούση εις την προσταγήν.

Μόνον ο πλοίαρχος και ο Μπού Λόμς είναι θύματα του καθήκοντός των. Ο πρώτος επέβλεπεν επί της εκκλήρωσως των διαταγών του, ένθ' ο δεύτερος επί... του «άνθρώπου» του.

Ένας κρότος τρομερός άκούεται!... Το πλοιον άναταρασσόμενον και φερόμενον έδω και εκεί, έρμαιον της μανίας των άνέμων και των ύδάτων, εις μίαν τραγικήν στιγμήν, τή συνοδεία των φωνών και των κρουγών των έπιβατών του, συγκρούεται με τεράστιον βουνόν πάγου το όποιον ειχε παρασυρθή έως εκεί από την βόρειον ζώνην.

— Όλοι εις τās λέμβους! άκούεται μία φωνή κρουγίζουσα. Οί ναῦται πάντοτε ήπακούοντες λιδουν τās λέμβους και προσπαθοϋν με πάντα τρόπον να διαλύσουν τόν συνωστισμόν όστις παρατηρείται περίξ αυτών. Το φως της έπελδούσης ήμέρας φωτίζει τās άγρίας έν

τη μεγαλοπρεπεία των αυτών σκηνάς. Οί ταξειδιώται τρέλλοι από τόν φόβον των σπεύδουν προς τās λέμβους με ένα άγροίκον έγωισμόν παίζοντες γροθιές και μπάτσους διά να άνοίξουν την διόδον.

— Η πάλη διά την ζώην... συμπεραίνει φιλοσοφικώτατα ο Άστυνομικός. Πρέπει όμως προς τιμήν της Ζωικής ένώσεως, να προσθέσωμεν ότι καταπλεύρωσ των λυπηρών αυτών έγωιστών έδημιουργήθησαν και άρκετά ήπιτικά άνδραγαθήματα.

Βόες, έλέφαντες, δλόκληρον το πλήρωμα και αυτός ο Μπού Λόμς Τάκλ, άπεδείχθησαν ήρωες.

Ο τελευταίος μάστιχα άποδείχθηκες αντίπαλος έπιφοβος

εκείνων οί όπριοι έσωζον ανθρώπους, δεν έλησμένοι έν τή μεταξυ και την άποστολήν του. Έβεβαιώθη ότι ο κ. Προφήν, κατόπιν της αισχρής πλήν άτυχούς έπιθέσεως την όποιαν έκαμε, παρέλειψε λησμονήσας—ειχε τώσες σκοτούρες ο άνθρωπος—παρέλειψε λοιπόν να άντολλάξη το γυναικείον ένδυμά του δι' άλλου.

Με την μεγαλυτέραν σπουδήν βάλλει τα πολυτιμότερα δι' αυτόν έγγραφα εις ένα δερμάτινον σάκκον, και τρέμων, όπως δά όλοι οί κακοποιοί, πρό του θανάτου άφίεται να συλληφθή, να καταβιβασθή και να έπιβιβάσθη... Ητο καιρός!...

Το ύδωρ, μυκώμενον, εισέρχεται διά των άνοικτών πληγών του άτμοπλοίου συρίζον δαιμονιωδώς.

— Κάμετε γρήγορα, φωνάζει ο θαλαστό-λυκος. Ο Μπού Λόμς Τάκλ διά μιās βουτιές γίνεται άφαντος διά μίαν στιγμήν και μετ' ολίγον άναφίνεται άρκετά μέτρα μακρότερα, διευθυνόμενος πάντοτε προς την λέμβον επί της όποιας ο κροφην Νομάρχης ήρχισε να συνέχεται, μη βλέπων τόν άδιάλλακτον έχθρόν του, και έλπίζων ότι ένπνίγη.

Ο γενναίος κύων παλαίει ήρωϊκώτατα κατά των μυκώμενων κυμάτων τα όποια τόν τυφλώνουν. Τέλος πάντων κατορθώνει να έγγιση την λέμβον και να στηρίξη τοός δύο πόδας του επί των τοιχωμάτων της άκριβώς όπισθεν του κ. Προφήν.

Ο τελευταίος οτός στρέφεται, παρατηρεί τόν αστυνομικόν—όστις μολονότι έβούτηξε δεν άφηκε να του διαφύγη ο κ. Προφήν—και ψιθυρίζει: — Πάντοτε αυτός! Και προτού κανεις προφθάση να τόν έμποδίση ύψώνει μίαν μάχημαρ και την καταφέρει κατά του αστυνομικού σάκκου, όστις ειχε κατορθώσει να λάβη μεθ' έαυτοϋ τόν σάκκον έντός του όποιου εφύσκιοντο τα πολυτίμα έγγραφα του ξενομαρχειύσαντος.

Ο σερ Μπού διά μιās βουτιές γίνεται άφαντος διά μίαν στιγμήν.

Πήγαυε λοιπόν να συναντήσης το θύμά σου, φωνάζει ο ναύτης.

— Τα έγγραφα μου!... Σώσατε τα έγγραφα μου... φωνάζει ο κ. Προφήν τρομαγμένος όχι τόσο διά το έγγραμά του όσον διά την άπώλειαν των πολυτίμων κατά πησαν πιθανότητα έγγραφων, τα όποια περιείχεν ο δερμάτινος σάκκος... Χίλια δολλλάρια εις εκείνον...

Δεν έπρόφθασε να τελειώση την φράσιν του. Εις ναύτης πηδήσας τόν συλλαμβάνει από τόν λαιμόν.

— Άθλιε! φωνάζει έξωργισμένος από παρόμοιον κυνισμόν.

— Έλεος!... Έλεος!...

— Καμμία εϋσπλαγχνία διά το τέρας αυτό! Στη θάλασσα! στη θάλασσα!... φωνάζουν οί έπιβάται της λεμβου... Μīs έγρουσούζεψε το τέρας!

— Πήγαυε λοιπόν να συναντήσης το θύμά σου, φωνάζει ο ναύτης, και διά των ρωμαλέων χειρών του τινάσσει έκτός της λεμβου τόν δολοφόνον.

Δύο μόνον δευτερόλεπτα έχρησίμωσαν διά να συμπληρωθή το έγγραμμα.

Εκ του Λεβιάθαν άν άπομένουν παρά μερικά σανίδες

Εις ένα από τα ξύλινα αυτά συντρίμματα ένας ναυαγός στηρίζεται με την δύναμιν την όποιαν του δίδει ή άπελπισία!... Επ' όρας παλαίει... δεν θέλει ν' άποθά... νη!... όχι! όχι!... πρέπει να ζήση!...

κηνά κιβώτια, και βαρέλια, έρμαια και αυτά της έξακολουθούσης μανίας των κυμάτων... Εις ένα από τα ξύλινα αυτά συντρίμματα, ένας ναυαγός στηρίζεται με την δύναμιν την όποιαν του δίδει ή άπελπισία!... Επ' όρας παλαίει... δεν θέλει ν' άποθά... νη!... όχι! όχι!... πρέπει να ζήση!...

Φευ όμως! Αί δυνάμεις του παραλύουν και καθ' όσον δύναται να διακρίνη ούτε λέμβος δεν φαίνεται... Αί χεϊρές του χαλαροϋνται, οί όφθαλμοί του κλείονται και μεταβάλλεται και αυτός εις έν άψυχον όν...

Ω! ευτυχία! Υπό το κράτος της ήμιανωσθησίας εις την όποιαν εύρίσκειτο, αισθάνεται κάποιον να τόν συλλαμβάνη, να τόν θέτη επί της ράχεώς του και να αρχίση να κολυμβά... Στρέεται μακράν... πολύ μακράν... ο άνέλπιστος σωτήρ του όμιλει, άλλ' αυτός δεν δύναται να άπαντήση.

(Έπεται συνέχεια)

ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ

ΠΡΟΣ ΕΣΧΗΜΑΤΙΣΘΗ Η ΓΗ

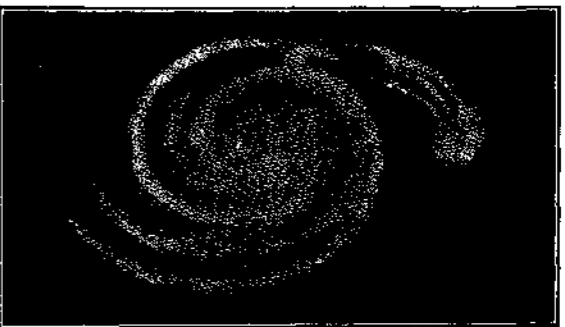
Νεφέλωμα

τω παρήχθη κίνησις γενική του νεφελώματος. Κατά την κίνησιν ταυτήν τα μεμακρυσμένα μόρια έπιπτον προς το κέντρον του νεφελώματος. Ούτω το νεφέλωμα έγένετο πυκνότερον, μικρότερον κατ' όγκον και έκινετο ταχύτερον. Η μεγάλη περιστροφική κίνησις, ή όποια ήθελε, καθ' όσον το νεφέλωμα έπυκνούτο, κατέστρεψεν αυτό πλατύ εις τούς πόλους και έδωκεν εις το νεφέλωμα σχήμα φακού.

τρον του νεφελώματος. Ούτω το νεφέλωμα έγένετο πυκνότερον, μικρότερον κατ' όγκον και έκινετο ταχύτερον. Η μεγάλη περιστροφική κίνησις, ή όποια ήθελε, καθ' όσον το νεφέλωμα έπυκνούτο, κατέστρεψεν αυτό πλατύ εις τούς πόλους και έδωκεν εις το νεφέλωμα σχήμα φακού.

Ο νεφελώδης οτός φακός στρεφόμενος μετά μεγίστης ταχύτητος άνέπτυσεν εις τα άκρα αυτου φυγόκεντρον δύναμιν μεγαλυτέραν της δυνάμειως, ήτις ειλικε τα μόρια προς το κέντρον (ώς όταν περιστρέφωμεν σφενδόνην) και ούτω άπασπάσθη εις έξωτερικός δακτύλιος. Ο δακτύλιος οτός είναι ή Γη (*).

Η Γη άπασπασθείσα ούτω του Ηλίου ως νεφελώδης δακτύλιος έξακολουθεί να συμπυκνούται στρεφόμενη περι έαυτήν και προσλαμβάνουσα σχήμα σφαιρικόν. Δεν δύναται,

Άπόσπασις δακτυλλου

έμως να άπομακρυνθή του Ηλίου, διότι έλκεται ύπ' αυτου. Από νεφελώδης ή Γη έγένετο ύγρα και διάπυρος. Ητο Ηλιος άκτινοβολών εις το διάστημα. Έπειτα ή έπιφάνεια αυτης έψύγη και έσχημάτισε φλοιόν στερεόν, την σημερινήν έπιφάνειάν της.

Ευνόητον ότι διά την μεταβολήν εκάστης ιδιότητος της Γης έχρησίσθησαν εκατομμύρια έτών. Αί μεταβολαί αυται άνομάσθησαν ήλικαί της Γης.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΞΥΠΝΟΙ

Δύο Άλεξανδρινοί ειχον τάξει να μεταβοϋν πεζή εις τόν Άγιον Τάφον εις Ίερουσαλήμ διά να προσκυνήσουν. Την μεγάλην Δευτέραν λοιπόν έξεκίνησαν, αφού παρέλαβον ψωμί, έλαιας και νερό διά το ταξειδι των.

Καθ' όδόν συνήτησαν ένα χωρικόν μεταβαίνοντα και τοϋτον διά τόν αυτόν λόγον εκεί. Έχαμιν παρθέα και φυσικά ήνωσαν και τās ζωοτροφίας των.

Την εσπέραν της Μ. Παρασκευής τα φαγητά των έξηντλήθησαν· δεν ειχον ειμήν ένα τεμάχιον άρτου το όποιον δεν ήτο επαρκές και διά τοός τρεις.

Οί Άλεξανδρινοί έξεκήθησαν ότι αυτοί άνθρωποι πόλεως μεγάλης δεν ήσαν όμοιοι με ένα κουτοχωριάτην· κατά συνέπειαν έρχεπε να φάγουν αυτοί το τεμάχιον του άρτου. Πώς να το κάμουν όμως διά να μη έλθουν μετ' αυτου εις χείρας!

— Α! λέγει ο ένας εξ αυτών Το εύρον! Να τόν κοροϊδέσωμεν!

Μετ' ολίγον ότε άπεφάσιζαν να καθίσουν διά να δειπνίσουν, λέγει ο ένας των.

— Έσκέφθηκα το έξής. το φαγητόν δεν άρκει διά τοός τρεις, αλλά μόνον διά τόν ένα. Αν το φάγωμεν μαζί θα μείνωμεν και οί τρεις νηστικοί. Δεν κάμωμεν μίαν συμπρωτίαν διά να το φάγη ένας μόνον; Πότιαν; έρωτῶ ο σύντροφός του ως να μη έγνωρίζε τίποτε.

(*). Πρὸς και μετὰ την άπόσπασιν της Γης άπασπάσθησαν και άλλοι δακτύλιοι ως θα ίδωμεν έν καιροϋ.

—Νά κοιμηθώμεν και όποιος ίδη τὸ τρομερότερον όνειρον εκείνος νά φάγη τὸ φαγητόν.
—'Εγὼ σύμφωνος! ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ σύντροφός του.
—Σύ; λέγουν τοῦ χωρικοῦ;
—Καὶ ἐγὼ! λέγει ὁ χωρικός, ὅστις ἠνόησε τὸ τέχνασμα τῶν.

Κατεκλίθησαν λοιπὸν ἀμέσως. Ὅταν δὲ μετ' ὀλίγον οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἀπεκοιμήθησαν, διότι ἦσαν κουρασμένοι ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐσηκώθη ὁ χωρικός σιγά-σιγά, ἔφαγε ὅλο τὸ φαγητόν καὶ ἐκοιμήθη πάλιν.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἐξύπνησαν καὶ ἤρχισαν νά διηγῆται ἕκαστος τὸ όνειρόν του.

—'Εγὼ, λέγει ὁ εἰς, εἶδον ἕνα τρομερὸν όνειρον. Εἶδον ὅτι δύο Ἄγγελοι με ἐσήκωσαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ με μετέφερον εἰς τὸν Ἄδην. Ἐκεῖ κρατοῦντές με εἰς τὸν ἀέρα με ἔδειξαν ὅλα τὰ συντάγματα τῶν διαβόλων! Τὶ κέρατα ποῦ εἶχον! Τὶ νύχια! τρομερά! Παρέκει με ἔδειξαν τοὺς κολασμένους.

—'Εγὼ τὸν διακόπτει ὁ ἄλλος, εἶδον ὅτι κατήλθον ἐξ οὐρανοῦ, οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ με παρέλαβον εἰς τὰς πτέρυγάς των καὶ με μετέφερον εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐκεῖ εἶδον ὅλους τοὺς Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους! Τὶ μεγαλοπρέπεια! Τὶ αἰγλή! Τὶ ἀπόλαυσις. Ἀπὸ ἐκεῖ με μετέφερον ἔμπροσθεν τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ. Τὸν εἶδον καθήμενον ἐκ' αὐτοῦ καὶ ἀπαστράπτοντα. Ἐθαμβώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου!.....

—Σύ; λέγουν τοῦ χωρικοῦ.
—'Εγὼ, λέγει ὁ χωρικός, εἶδον..... ἔβυσε ὀλίγον τὸ κεφάλι του..... εἶδον ὅπου οἱς ἦσαν καὶ τοὺς δύο οἱ ἄγγελοι, ἐνόμισα ὅτι θά σᾶς ἤρесе νά μείνητε μετ' ἐκείνων, ἐσηκώθηκα τότε, ἔφαγα τὸ φαγητό καὶ ἐκοιμήθηκα πάλιν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

“Ενας αὐτὸν δὲν ζεύρει γέμματα!

Μίαν φοράν ὅπου ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Ῥωσίαν, ἐβράδιζον ὄλην τὴν ἡμέραν ἐπάνω εἰς παγωμένον χιόνι. Πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν δὲν παρετήρησα μέχρι τῆς ἑσπέρας οὔτε δένδρον, οὔτε θάμνον οὔτε σπιῦ. Ἐφαίνομαι ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου μέχρις οὗ με κατέλαβε τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ὅλος ὁ τόπος

ἦτο σκεπασμένος με τὸ χιόνι καὶ δὲν ἐγνώριζον οὔτε δρόμον οὔτε μονοπάτι. Κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι κατήλθον ἐπὶ τέλους τοῦ ἵππου μου καὶ τὸν ἔδεσα εἰς ἕνα κούτσουρον κάποιου δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐξεῖχε ὀλίγον ἀπὸ τὸ χιόνι. Πρὸς ἀσφάλειάν μου ἔθεσα τὸ πιστόλι μου εἰς τὴν δεξιάν μου χεῖρα ἕκαμα τὴν προσευχήν μου καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησα ἐκεῖ πλησίον ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι διὰ νά κοιμηθῶ. Πρὶν ἀκόμη με πάρη καλά ὁ ὕπνος ἐξήμερωσε! Πόσον μεγάλη ὁμοίω ἦτο ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν εὐρέθην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νεκροταφείου ἑνὸς χωριῶν! Τὸν ἵππον μου οὐδαμῶς κατ' ἀρχάς ἔβλεπον, κατόπιν ὁμοίω ἤκουσα αὐτὸν κάπου ἐπάνω ἀπ' ἐμὲ νά χρομετίζῃ. Ὅσον παρετήρησα πρὸς τὰ ἐπάνω, τότε παρετήρησα, ὅτι ἦτο δεμένος καὶ κρεμασμένος ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τοῦ κωδωνοστασίου. Ἐσκέφθην, ἐσκέφθην καὶ τότε πλέον ἐνόησα πῶς συνέβη αὐτό. Τὸ χωριὸν δηλαδὴ καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἶχε καταχωσθῆ με τὸ χιόνι. Ὁ καιρὸς διὰ μίαν μετεβλήθη καὶ ἤρχισεν νά λιώνῃ τὸ χιόνι. Ἐγὼ σιγά-σιγά κατέβην μαζί με τὸ χιόνι καθὼς ἔλυονε καὶ ὁ κορμὸς τὸν ὁποῖον εἶχον τὴν νύκτα καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔδεσα τὸν ἵππον μου δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ ὁ σταυρὸς τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ νεκροταφείου. Τώρα πλέον χωρὶς πολλὰ σκέψεις ἐπῆρα τὸ πιστόλι μου καὶ ἐπεροβόλησα πρὸς τὰ ἦνια τοῦ ἵππου, τὰ ὁποῖα ἐντυχῶς ἐπέτυχον. Ὁ ἵππος κατέβη ἀμέσως, τὸν ἵππευσα καὶ ἐξηκολούθησα τὸ ταξίδι μου.....

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προκειμένου νά ὀμιλήσῃς
Νά μὴ διαστᾶς
Ὅμιλῶν νά μὴ ἐλαργυγίζῃσαι
Νά μὴ στέκεσαι ὡς ἔσανον
Νά μὴ βηματίζῃς
Νά μὴ ακκίξῃσαι ὡς χοροδιδάσκαλος
Νά μὴ πίνῃς κάθε λίγο νερὸ
Νά μὴ παίξῃς με τὰ κομπιά σου ἢ με τὰ ρουχά σου
Νά μὴ ὀμιλῃς γρήγορα
Νά μὴ χειρονομῃς πάρα πολὺ
Νά μὴ παρατηρῃς τὴν ὄρεφῆν
Νά μὴ ἀναπνέῃς ὡς τρελλός
Νά μὴ ἐσχῆς ὅτι οἱ ἀκροαταὶ σου ἔχουν καὶ ἄλλην ἐργασίαν.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΚΑΡΑΒΑΝΙ

Ἀπ' τὴ Βεγγάζῃ ἀργά-ἀργά κινᾷ τὸ καραβάνι.
Τὴν πόλι ἀφίγει πίσω του, καὶ στὸ Σουδάν γυρίζει.
Τοὺς μινωάρδες τοὺς ψηλοὺς, τὰ κάστρα, τὸ λιμάνι
καὶ φεύγει πρὸς τὴν ἐρημιὰ πού ὁ ἥλιος τὴ φλογίζει
Ποῖος ξέρει μέσα στὰ ξερὰ καὶ τὰ θερμὰ τῆς βάρῃ
τί γράφ' ἢ τύχη καθενὸς Βερβερινοῦ νά πάθῃ!!

Στὴν ἄμμο οἱ καρῆλες του τὰ πόδια των βυθίζουν
κανονικὰ καὶ ρυθμικὰ με τὸ κουνούνισμά των.
Καὶ σκυθρωποὶ οἱ Ἀράπηδες τὸ νέο ταξίδι ἀρχίζουν
κι' ἡ θλίψη ζωγραφίζεται στὰ μαύρα μέτωπά των.
Καὶ φεύγουνε. Περνοῦν μπροστὰ πὸ φοίνικας πού ἀ-
[πλώνουν
φυλλάματα στὸν οὐρανὸ, καὶ δένδρα πού φουντώνουν.

Μένουν τὰ τείχη πίσω των κ' ἡ ἐρημιὰ προβάλλει,
ὡς θάλασσα ἀπέραντη, τὰ μάτια των θαμβώνει.
Ἄραγε θε νά ξαναἰδοῦν νά βγαίνῃ ὁ ἥλιος πάλι
ἢ θά ταφοῦνε ζωντανοὶ σὲ σύννεφ' ἀπὸ σκόνῃ;
Κάτω, στὰ βάρῃ τοῦ Σουδάν, θε νά ξαναγυρίσουν
ἢ μὴ ἀπ' τὴ δίψα τὴν ψυχὴ στὴν ἐρημιὰ ἀφίσουν;

Κι' ἐνῶ καθ' ἕνας σκέπτεται αὐτὰ μέσα στὸ νοῦ του,
ἄξαφν' ἀπὸ τὸ μινωρὲ φωνὴ τοῦ Χότζα βγαίνει,
—φωνὴ πού ψάλλει κι' ἀνυμνεῖ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ του,—
καὶ γρήγορη στὸν οὐρανὸ καὶ στὸν Ἄλλαχ πηγαίνει.
Κι' ἀγγίζει τοῦ Βερβερινοῦ ὡς μέσα στὴν καρδιά του
γιατ' εἶναι ὡς προμήνυμα, ὡς σήμαντρο θανάτου.

Ἐν Λαυρεῖῳ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Διδάσκαλος.—Τι λέγεται μυστήριον;
Ἄ Μαθητῆς.—Τὸ νά κλειδώνῃ ἡ μαμά τὸ γλυκὸ καὶ νά τὸ βροίση φαγομένον.
ΙΟΥΛΙΑ καὶ ΜΑΡΙΚΑ ΜΑΚΡΗ

Ἄ Διδάσκαλος.—Εἶπέ μου τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους.
Ἄ Μαθητῆς.—Ἄνοιξις, θέρος, φθινόπωρον, χειμὼν.
Ἄ Διδάσκαλος.—Πολὺ καλά. Καὶ τώρα ποῖαν ὥραν ἔχουμεν;
Ἄ Μαθητῆς.—Ἐνδεκα παρά εἰκοσι!

Ἄ μικρὸς Νίκος καὶ ἡ μητέρα του διέχονται πρὸ ἐνὸς τυφλοῦ ἐπαίτου.
—Νικό, λέγει ἡ μητέρα, δὲν τοῦ δίνεις τοῦ καθήμενου τὴν πεντάρα σου ποῦ εἶναι τυφλός;...
—Ἄδουνοῦ; ἀπαντᾷ ὁ Νίκος, μὰ! καὶ ποῦ θά ἴδῃ πῶς τοῦ τὴν ἔδεκα ἐγώ;

Ἄ Διδασκάλισσα.—Νίνα! πῶς ἐτόλμησες κ' ἐβγήκες ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν τάξιν χωρὶς τὴν ἀδειά μου;
Ἄ Νίνα.—Νά κυρία! ἐστὶς δὲν μοῦ εἶπατε, ἅμα βλέπω τελεία ἀπὸ βιβλίον μου ν' ἀναπαύομαι ὀλίγον;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ι. ΠΑΪΚΟΣ
Ἀθῆναι 1912

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὁ ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Μία φορά ἕνα παιδάκι
πού τὸ λέγανε Κωστή
εἶχ' ἕνα μικρὸ γατάκι
μὲ οὐρὰ λουριδοτή.

Κάθε μέρα — δυστυχία! —
τὸ καυμένο τὸ γατί
δὲν βρισκόταν σ' ἡσυχία
ἀπὸ τὸν σκληρὸ Κωστή.

Τοῦ τραβοῦσε τὴν οὐρὰ του
τοσοφίως τὸ κεφάλικι
τοῦ ξεκόλαγε τ' αὐτὰ του
—τὸ καυμένο τὸ γατάκι! —

Μία φορά θυμώνει ὁμοῦ
ἀπ' τὸν πόνο τὸ γατί
καὶ ἀρπάζει ἀποτόμως
ἀπ' τὰ μούτρα τὸν Κωστή.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ε. ΖΑΧΟΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ἴδε λύσιν εἰς σελ. 128)

Ἀκριβὰ μου Ἀηψία,
Ἡ σημερινὴ μας Μαγικὴ Εἰκὼν παριστάνει ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Ἑλληνας ζωγράφους, ἀποθανόντα τῷ 1900.
Ἄ ζωγράφος ἐρωτογραφῆθη ὅπως τὸν βλέπετε ἕνα ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του μέσα εἰς τὸ ἀτελιέ του.

Εἰς τὸν τοῦτον βλέπετε διαφόρους εἰκόνας, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔχει ζωγραφίσει, γύρω διάφορα ἄγγελα μὲ μπογιές καὶ πινέλα καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας του, τὰ πέντε γράμματα τοῦ ὀνόματός του.
Δὲν ἀκριβᾶλλω, ὅτι θά εὐρήσῃς με εὐκολίαν τὸ ὄνομά του καὶ θά μοῦ γράψῃς μέχρι τῆς 10ης Μαΐου πού εἶναι τὸ κάθε ἕν ἀπὸ τὰ πέντε γράμματα.
Θά σᾶς δώσω δὲ τὰ εἴης πέντε δῶρα: 1) Μίαν Ἀγγλικὴν δι' Εἰκόνας» χρυσόδετον, 2) ἕνα ὠραῖον μελανοδοχεῖον μεταλλινον τραπέζης μὲ δύο δοχεῖα, 3) μίαν τρίμηνον συνδρομὴν τοῦ «Παιδικοῦ Ἀστῆρος», 4) ἕνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου» καὶ 5) ἕνα Ἀμερικανικὸν κονδυλοφόρον. Τὰ αὐτὰ θά δώσω καὶ εἰς τοὺς λύτας τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἀνθοσπαρμένα Λαχώνια (Α. Κ.), Φλοῖσθος (Κ. Μ.), Ταυγέτιος Κορυφή (Γ. Μ.).
Εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἐπαίνους σου Δ. Ἀγγελακόπουλε. Προσπάθησον νά βραβευθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Συνδέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, τὸν ὁποῖον θά προκηρῶμεν, διὰ νά δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία σου.

Ἀποστέλλομεν δωρεάν, μικρὸ μου Μητσέα, μόνον ὅταν τὸ ταχυδρομεῖον χάσῃ κανὲν φύλλον καὶ μᾶς γράφουν ἀμέσως π. χ. ὅταν δὲν λάβῃ τις τὸ προηγούμενον ἢ τὸ πρὸ προηγούμενον καὶ μᾶς γράψῃ, τοῦ τὸ στέλλομεν. Σετᾶν ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου δὲν ἔμποροῦμεν νά στέλλωμεν.
II. Σετᾶ, σοῦ ἐστειλα πάλιν τὴν «Βασίλισσαν Ἀμαλίαν» τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπέστρεψε τὸ ταχυδρομεῖον καὶ σὲ παρακαλῶ νά μοῦ στείλῃς λεπτὰ 30 διὰ τὰ ταχυδρομικὰ.
Τὴν φωτογραφίαν σου δὲν τὴν ἐφόλαξα, μικρὸ μου Βῆθ. Σετᾶ, ἔπρεπε νά μοῦ τὸ ἔγραφε, ὅταν τὴν ἐστειλες, διὰ νά τὴν προσέξῃ καὶ μὴ τὴν λερῶσῃ ὁ ταχυγράφος μας. Συνδρομητῆς εἶσθε ἐγγεγραμμένος καὶ δι' αὐτὸ δεχόμεθα τὰς

λύσεις σου άνευ γραμματοσήμου. Αι έγκρίσεις διά τήν Σελίδα τής Συνεργασίας θά δημοσιευθούν εις τό έπόμενον φύλλον.

Σας άσπάζομαι ή θεία σας Καλή.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ίδε λύσεις εις σελ. 128)

- 1) **Αναγραμματισμός** Όραϊον περιοδικόν
μικρόν άνεγραμμάτισα
και τής Ελλάδος μας νομόν
άμέσως έσχημάτισα.
Γιάννης Λίφανος
- 2) **Αίνυγμα** Στραβοπόδα είν' ή μάνα
και πανώρα ή θυγατέρα
και δαιμοναριά ή έγγόνα.
'Ελις Εθαγγελάτου
- 3) **Απροσδύητον** Ποιον ζφον προσκαλεί τό φως;
Περικλής Σταθάς

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε εις τήν σελ. 95)

Λαγός

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ 'Αθηνών: Ξενοφών 'Αθηναίος, Β. Κ. Περιβολίδης, Π. Τσούλος, Γεωργιλιάς, Γιάννης Λίφανος. Άνευ διευθύνσεως: Στ. Μπουτούρης, Ι. Μαραγκός. Άνω Μεριές: Γεράς. Ποταμιάνος. Βόλου: Κ. Λιάντζουρας. Γερ. Διδάρης. Ζαχαζικίου: Άνθοσπαρμένα Λεχώνια, Ι. Γκικόπουλος. Κάμπου ('Αβίας): Γ. Μητσέας. Λαυρείου: Εύάγ. 'Ιωάννου, Α. Τζαβελάκος, Α. Δρούγκας, Σ. Νυχξας, Κ. και Γ. Κωνσταντινου, Ι. Παντελής, Άντ. Παυλόπουλος, Χ. Μαλλιάρης, Π. και Άνάρ. Σακελλαρίου, Καλλιόπη Ι. Κουρεμένου, Στ. Κυταριόλος, 'Ελ. Μαστρογιάννης, Ν. Νικολέρης, Α. Μπενιάρης, Στ. Ανδρουλιδάκις, Κ. Κατσούλης, Αάουρος Τουρμπίνης, 'Αλκ. Ζωγράφος, Π. Βουλγαρόπουλος, Δ. Άντωνάκος, Ι. Τζαβελάκος, Π. Καφοκέφαλος, Α. Λουμποπούλου, Χρυσούλα Γεννηματά, Λουίζα Δανουκάρα, Άννα και Μαρίκα Βάρκα, Μάρθα και Ζαφειρούλα Νικολιναίου, Νικολέττα Βλάχου, Ζαφειρία 'Αλεξανδράκη, Άννα Χαχάλη, Χρυσούλα Μαυρομμάτη, Μαριγώ Εύγενικου, Άντωνία Βουτσινα, Κατίνα Χρόνη, Γαβριέλλα Άργυροπούλου, Βασιλική Τσάμη, Αικατερίνη Άργυρου, Κυριακή Τουρμπίνη, Χρ. Μωραίτης, 'Ιάσ. Καραμήτσας, Εύάγ. Λουκάκος, Άντ. Παπουτσής, Κ. Πλουμιδης, Δ. Χαραμής, Γ. 'Εμμανουήλ, Εύάγ. Μπεθάνης, Σπ. Άνδρέπουλος. Μακρωτίκων: Χ. Μακρής. Πύργου: Τάκης Σοφ. Βασιλειάδης, Δημ. Δ. Άγγελακόπουλος, Φλοισβος, Ζώης Σ. Τσεκλένης. Τριπόλεως: Φ. Συλλυμνιώτης, Γ. Διαμαντικός.

'Εκ τούτων έκέρδισαν διά κλήρον οί: Άννα Χαχάλη ('Αγγλικήν δι' Εικόνας, χουσόδετα) Α. Δρούγκας (έξάμηνον συνδρομήν «Παιδικού Άστέρος») Β. Δασκαλάκης (Παιδικά Διηγήματα, Σκορδέλη, χουσόδετα) Κατίνα Χρόνη (Βασιλισσα Άμαλιαν, χουσόδετον) Δ. Χαραμής (έν τευχος του «Καλλιτέχνος»).

ΛΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε εις τήν σελ. 95)

- 1) Ίρις (ρις)
- 2) XX (XXI)
- 3) Εύρώτας

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ 'Αθηνών: Β. Κ. Περιβολίδης, Ν. Κομνηνός, Άθ. Μούντριχας, Ξενοφών 'Αθηναίος, Σ. Μπουτούρης, Α. Μεταξάς, Γιάννης Λίφανος, Π. Ζάχος, Ι. Σαραφόπουλος, Χ. 'Ηλίας, Άμαλειάδης: Σοφία Βασιλοπούλου, Στέρ. Βασιλόπουλος (γυμνασιόπαις). Άνευ διευθύν-

σεως: Ι. Μαραγκός. Γυθείου: Α. Βασιλάκος, Γρ. Αιτώνης, Γ. Ζαφειράκος, Άετιδεύς, Σ. Κουτσολιάς. Ζαχαζικίου: Ξενοφ. Μαρτινέγχο. Λαυρείου: 'Ιάσ. Καραμήτσας, Χρ. Μωραίτης, Αικατερίνη Άργυρου, Κούλα Τουρμπίνη, Βασιλική Τσάμη, Γαβριέλλα Άργυροπούλου, Άντωνία Βουτσινα, Κατίνα Χρόνη, Μαργαρώ Εύγενικου, Κατίνα Γκίνη, Χρυσούλα Μαυρομμάτη, Άννα Χαχάλη, Ζαφειρία 'Αλεξανδράκη, Νικολέττα Βλάχου, Μάρθα και Ζαφειρούλα Νικολιναίου, Άννα και Μαρίκα Βάρκα, Λουίζα Δανουκάρα, Χρυσούλα Γεννηματά, Α. Λουμποπούλου, Εύάγ. 'Ιωάννου, Π. Καφοκέφαλος, Ι. Τζαβελάκος, Δ. Άντωνάκος, Π. Βουλγαρόπουλος, Άλκ. Ζωγράφος, Αάουρος Τουρμπίνης, Κ. Κατσούλης, Στ. Ανδρουλιδάκις, Άθ. Μπενιάρης, Ν. Νικολέρης, 'Ελ. Μαστρογιάννης, Στ. Κυταριόλος, Καλλιόπη Κουρεμένου, Π. και Άνάρ. Σακελλαρίου, Χ. Μαλλιάρης, Άντ. Παυλόπουλος, Κ. και Γ. Κωνσταντινου, Ι. Παντελής, Σ. Νυχξας, Άντ. Δρούγκας. Αηξουρίου: Χ. Άλεβιζάτος. Νέου Φαλήρου: Χρ. Ζαχαζιάδης. Πύργου: Ζώης Σ. Τσεκλένης. Σάμης (Κεφαλληνίας): Μαρία Παγιατάκη.

'Εκ τούτων έκέρδισαν διά κλήρον οί: Χ. 'Ηλίας ('Αγγλικήν δι' Εικόνας) Μαρία Παγιατάκη (έξάμηνον συνδρομήν «Παιδικού Άστέρος»).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ 'Αθηνών: Γ. Ραυτόπουλος, Χρ. Χρυσάγης, Κεντρί, Ναιάς, Παρασκευή Δανιήλ, Δόλα Άναγνωστοπούλου. Άνω Μεριές: Γερ. Ποταμιάνος. Βόλου: Κ. Λιάντζουρας, Κ. Άντωνιάδης, Άλ. Παναγιωτόπουλος. Γυθείου: Θ. Θωμάκος, Π. Χαρτοκόλλης, Γ. Κουλεντιανός, Β. Δασκαλάκης, Άπ. Καλκανδής, Δ. Χρηστάκος, Σ. Κουτσολιάς, Σ. Τζανετσίκος. Διδάρτων (Κεφαλληνίας): Γερ. Διδάρης. Αηξουρίου: Μαριέττα Κλαδά, Ρουμπίνα Κωνσταντακάτου. Μακρωτίκων: Χ. Μακρής. Πειραιώς: Π. Σωτηρόπουλος, Δ. Χρυσάφιδης, Εύθ. Στάθης, Τ. Κολέτσης. Πύργου: Τάκης Σοφ. Βασιλειάδης, Δημ. Δ. Άγγελακόπουλος, Φλοισβος. Τριπόλεως: Φ. Συλλυμνιώτης, Γ. Διαμαντικός.

'Εκ τούτων έκέρδισαν διά κλήρον οί: Θ. Θωμάκος (Παιδικά Άναγνώματα, Σκορδέλη, χουσόδετα) Μαριέττα Κλαδά (Βασιλισσα Άμαλιαν, χουσόδετον).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ 'Αθηνών: Χ. Άραπατζής. Ζαχαζικίου: Σοφία Στρατή, Άνθοσπαρμένα Λεχώνια, Γεωργιλιάς. Κάμπου ('Αβίας): Κ. Παναγιουλίας. Πειραιώς: Ι. Δ. Χατζηνικολής, Μ. Πασχόπουλος.

'Εκ τούτων έκέρδισε διά κλήρον δ: Ι. Χατζηνικολής (έν τευχος του «Καλλιτέχνος»).

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλούνται οί κ. κ. συνδρομηταί οί καθυστερούντες τήν συνδρομήν των νά απεύσουν νά τήν αποστείλουν, ίνα μή διακοπή ή άποστολή του φύλλου.

'Επίσης οί τρίμηνοι και έξάμηνοι παρακαλούνται νά άνανώσουν τήν συνδρομήν των.

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Αντιπρόσωποι μας, εις τούς δόποιους δύνασθε νά έγγράψθε συνδρομηταί και νά παραδίθητε τας λύσεις σας και τήν μετά του «Παιδικού Άστέρος» αλληλογραφίαν, χωρίς νά πληρώνετε ταχυδρομικά είναι: έν ΔΑΥΡΕΙΩ δ κ. Γεώρ. Γεωργόπουλος επιστάτης 'Ελληνικού Σχολείου, έν ΝΑΪΦΛΑΙΩ δ βιβλιοπώλης κ. Χριστόπουλος, έν ΑΡΓΕΙ δ βιβλιοπώλης κ. Άνάρ. Τημελής, έν ΤΡΙΠΟΛΕΙ δ βιβλιοπώλης κ. Σταυρόπουλος και έν ΚΑΛΑΜΑΙΣ δ βιβλιοπώλης κ. Κ. Λυμπερόπουλος.